

W. BRUCE CAMERON

Eles

istorija

Policijos
šuns
drąsa ir
pasiaukojimas

Alma littera

1

Pirmiausia pajutau mamos kvapą ir pieno skonį. Norėdama pas ją patekti ir pripildyti pieno savo tuščią pilvelį, turėdavau brautis ir ropštis per minkštus, pūkuotus savo brolių ir seserų kūnus. Aš rangydavausi ir spirdavausi silpnomis kojėlėmis pamažu artėdama, kol pagaliau liežuvį užliedavo šiltas saldumas.

Po keleto dienų mano akys prasimerkė ir aš, iš pradžių labai miglotai, išvydau tamsrudį mamos snukį ir blankiai žydrą patiesalą, ant kurio ji gulėjo.

Kartais, pasijutusi vieniša, sušalusi ar nelaiminga, inkšdama prisiglausdavau prie jos. Nenuovokos broliai ir seserys, palaikę tai silpnumu, užšokdavo ant manęs. Jie buvo septyni, visi juodrudžiai, – niekaip negalėjau suprasti, kodėl jiems taip sunku susigaudyti, kas čia vadas.

Tai aš, antra po mamos. Neabejojau, kad esu pati gudriausia kalytė.

Moteris švelniomis rankomis ir dar švelnesniu balsu dažnai nulipdavo laiptais mūsų patikrinti. Pirmą dieną ji apdairiai laikėsi atstu, nes mama ją apurzgė. Bet vėliau, matyt, apsigalvojo ir leido moteriai mus kilnoti, glostyti ir myluoti.

Ta moteris keistai kvėpėjo. Švara (kažkokiu miulu), skaniais dalykais (maistu) ir tiesiog savimi. Nepykdavau, kai ji mane imdavo, – bent jau ne per labiausiai. Tačiau kaskart lengviau atsidusdavau, kai ji vėl paguldavo mane ant patiesalo šalia mamos.

Kartais mūsų pažiūrėti nulipdavo vyras, jis atnešdavo maisto ir vandens mano mamai. Tas vanduo! Kai pirmąkart priėjau prie dubens pauostyti, brolis stumtelėjo mane iš užpakalio ir pliumptelėjau snukiu į vandenį.

Brrr! Vanduo užliejo man nosį, graužė akis, o kai pabandžiau inkšdama prisikviesti pagalbon mamą, pritekėjo ir į nasrus. Prireikė visų jėgų, kad išsiropščiau iš to slidaus indo ir sausai išsipurtyčiau kailiuką. Po to stengiausi nė nesiartinti prie vandens. O mano brolis – viso to kaltininkas – nudavė, kad nieko neįvyko.

Po keleto savaičių, kai mano kojos sustiprėjo, laiptais nulipo vyras, nešinas kažkokiu dideliu rudu daiktu.

Jis pastatė tai ant grindų ir, švelniai paėmęs mano brolių, įkišo vidun.

– Į dėžę, drauguži, – pasakė. – Nebijok, tik trumpam.

Brolis viauktelėjo. Aš jį girdėjau, bet nemačiau! Visi inkštėme ir amsėjome, kai vyras ėmė mus vieną po kito ir kišo ten pat, kur ir brolių, – dėžėn.

Atsidūrėme tarsi mažame kambarėlyje, kurio grindys ir sienos buvo lygios ir slidžios. Mano letenėlės slidinėjo ir klupinėjo. Dar blogiau pasidarė, kai vyras pakėlė dėžę aukštyn.

Mano broliai ir seserys repečkojosi vienas ant kito, stengdamiesi suprasti, kas darosi. Aš užsiropščiau ant dviejų seserų, užkėliau letenas ant dėžės krašto ir pažvelgiau laukan. Vyras lipo laiptais aukštyn, o mama bidzeno iš paskos. Man palengvėjo. Jei mama eina drauge, mums negali nutikti nieko bloga.

– Nagi, grįžk vidun, mažyle, – tarė vyras. – Neiškrisk.

Jis švelniai atkabino mano letenėles nuo dėžės krašto ir užvirtau ant to paties mulkio brolio, kuris buvo įstūmęs mane į vandens dubenį. Tasai ėniko graužti mano letenėlę, bet aš ją ištraukiau.

Dar šiek tiek panešęs, vyras pastatė dėžę ant žemės. Vieną po kito moteris iškėlė mus laukan.

Ta vieta buvo nepaprasta. Ji vadinosi „Kiemas“.

Pirma, ten buvo šviesu. Taip šviesu, kad keletą minučių vargiai galėjau ką nors įžiūrėti. Antra, po letenėlėmis pajutau kažką keista – buvo minkšta ir puru, bet kartu badė. Žolė! Aš jai įkandau, kad žinotų, kas čia vadas. Ji man nekando, todėl nutariau, kad išsiaiškinome. Mano viršus!

O jau kvapai! Aš pažinojau savo mamos, brolių bei seserų, patiesalo, ant kurio gyvenome, taip pat vyro ir moters, kurie ateidavo mūsų aplankyti, kvapus. Bet dabar oras judėjo, pūtė ir kuteno man nosį begale kvapų, kurių neįstengiau atpažinti. Mano broliai ir seserys pragužėjo pro šalį viauksėdami, klupinėdami, ritinėdamiesi ir griuvinėdami ant snukučių. Stovėjau nejudėdama, iškėlusi nosį, stengdamasi suprasti, kur esu.

Žolė po letenomis kvepėjo aitrai ir gaiviai. Dar žemiau pajutau kitą kvapą – sodrų, riebų ir aštrų. Jis taip ir traukė kapstyti. Vėjas atnešė skanų dūmų kvapą iš namo, saldų dvelksmą nuo šalia augančių krūmų ir nemaloniai gižią smarvę nuo kažkokio daikto, kuris dideliu greičiu praburzgė kitapus aukštos medinės tvoros.

Ir taip pat paslaptinę kailiniuoto padaro, panašaus į mane, kvapą.

Jis priklausė suaugusiam šuniui garde. Mano mama pribėgo ir susiglaudė su juo nosimis pro gardo virbus. Supratau, kad tai patinas, kaip mano broliai, ir

pajutau, jog mamai jis rūpi. Kažkaip suvokiau, kad tas šuo – mano tėvas.

– Manau, kad jis nieko nedarys šuniukams, – tarė vyras moteriai.

– Būsi geras, Berni? Nori išeiti? – mūsų tėvas buvo vardu Bernis. Moteris atidarė jo gardą. Jis išbėgo laukan, apuostė mus ir nubidzeno prie tvoros nusišlapinti.

Mes visi nukuduliavome iš paskos, kas žingsnis griūdami ir vėl keldamiesi. Bernis palenkė galvą ir mano brolis pašokęs įsikando jam į ausį. Kaip nepagarbu! Bet Berniui atrodė nė motais. Jis tik papurtė galvą nusviesdamas mano brolių kūliavirsčia.

Keletas kitų šuniukų, nutarę, kad tai žaidimas, puolė Bernį. Šis nepiktai juos pargriovė, apuostė likusius ir priėjo prie manęs.

Aš jo nekandžiojau ir nepuoliau, todėl likau stovėti. Tačiau šis, prikišęs nosį, apuostė mane nuo galvos iki kojų ir primygo letena – tiesiog dėl viso pikto.

Žinojau, kad turiu nesipriešinti. Galėjau vadovauti savo broliams ir seserims, nors kai kurie ir buvo susidarę apie mane klaidingą nuomonę. Tačiau šitas šuo, – mano tėvas, – kaip ir mama, buvo viršesnis už mane. Leidausi jo prispaudžiama prie švelnios, minkštos žolės ir nekrutėjau, kol po keleto sekundžių jis nubidzeno pas vyrą, kad tas jį paglostytų ir pakasytų paausius.

Nuo to laiko kieme būdavome kasdien. Aš išsi-aiškinau, kad nuostabus tamsus daiktas po žole yra žemė. Ir sugalvojau, kaip išmušti broliams ir seserims iš galvos neteisingą požiūrį į mane. Jie puldavo mane prisėlinę iš užpakalio arba trenkdavosi įsibėgėję iš kito kiemo galo – urgzdavau ir šiepdavau nasrus arba ritinėdavausi su jais tol, kol atsidurdavau viršuje. Tada atsitraukdavau, o vėliau, nutaikiusi proga, iš pasalų juos užpuldavau.

Keista, kad jie nesugebėjo paprasčiausiai susitaikyti su mintimi, jog aš – vadė. Grumdavosi, išsisukinėdavo ir bandydavo prispausti mane savo menkomis letenėlėmis taip, kaip savo didele letena buvo prispaudęs Bernis. Bet man jie nebuvo tėvas ar mama, todėl šiems niekad geruoju nesibaigdavo. Nepaisant visko, broliai nesiliovė bandę.

Kartais su mumis pažaisdavo ir Bernis, o moteris atnešdavo pakramtyti smagiai kvepiančių daiktų.

– Štai jums žaisliukų, mažyliai, – sakydavo ji.

Vieną dieną į kiemą atėjo nepažįstamas vyras. Jis sugalvojo kitokių žaidimų. Pirmiausia garsiai suplojo rankomis. Vienas mano brolis cyptelėjęs nukurnėjo pas mamą. Keletas kitų šuniukų atšoko, dar vienas suinkštė. Aš irgi krūptelėjau, bet pajutau, kad pavojus negresia. Tuos, kurie atrodė neišsigandę, vyras, sutupdęs dėžėn, nusinešė į kitą kiemo galą.

Vieną po kito iškėlė laukan. Kai atėjo mano eilė, pastatė mane ant žolės ir nusisukęs nuėjo, tarsi manęs nė nebūtų. Nusekiau iš paskos smalsaudama, ką jis darys toliau.

– Geras šuo! – pagyrė mane. Geras šuo vien todėl, kad nusekiau iš paskos? Tas vyrukas išties lengvai pa-perkamas.

Tada jis išsitraukė iš kišenės kažkokį daiktą. Iš-lankstęs apgaubė mane švelniomis klostėmis.

– Na, drauguže, ar sugebėsi išsivaduoti iš marškinėlių? – paklausė.

Nesupratau, kas vyksta, bet man tai nepatiko. Ap-linkui temačiau baltą medvilnę – tarsi būčiau suvyniota į patiesalą. Bandžiau grumtis su tuo daiktu rodydama, kas čia vadas, kaip darydavau su broliais ir seserimis, bet niekas negelbėjo. Draskiau ir kandžiojau, bet jis nesitraukė. Tiesiog prilipo prie manęs – prie mano snukio, prie viso kūno.

Mėginau eiti tolyn tikėdamasi, kad jo atsikratysiu. Bet jis pėdino kartu su manimi. Urgzdama įnirtingai papurčiau galvą. Tai mažumėlę padėjo. Marškinėliai atlipo man nuo snukio ir spėjau pamatyti žalią žolę palei savo uodegą.

Uodega! Štai kas! Kelias iš šito daikto vedė pro uodegą. Aš ėmiau trauktis ataturpsta vėl purtydama galvą, kad nusikratyčiau marškinėlius. Po minutėlės išnirau

ant žolės. Vyras stovėjo šalimais, tad pribėgau prie jo laukdama pagyrų.

Į kiemą išėjo moteris pasižiūrėti.

– Dauguma užtrunka, kol susigaudo, bet šioji labai nuovoki, – tarė vyras. Jis atsiklaupė ir suėmęs parvertė mane aukštiekninką ant žolės. Ėmiau muistytis. Taip nesąžininga. Jis kur kas už mane didesnis!

– Jai nepatinka, Džeikobai, – tarė moteris.

– Visiems nepatinka. Man rūpi, ar ji liausis kovojusi ir leis man būti vadu, ar priešinsis. Man reikia šuns, kuris suprastų, kad aš esu vadas, – atsakė vyras.

Išgirdau žodį „šuo“, jis skambėjo nepiktai. Manęs nebaudžia. Ir vis dėlto spaudžia prie žemės. Panašiai kaip Bernis, kai pirmąkart jį sutikau. Šitas vyras taip pat buvo už mane didesnis. Gal tai reiškia, kad turėčiau leisti jam vadovauti, kaip leidau tėvui?

Šiaip ar taip, nesupratau, koks tai žaidimas, todėl tiesiog nurimau. Nebesipriešinau.

– Geras šuo! – vėl pagyrė vyras. Spėjau, kad jo vardas Džeikobas. Iš tiesų, jis gana keistai žaidžia su šuniukais.

Tada išsitraukė iš kišenės kažkokį plokščią baltą daiktą ir suglamžė. Pasigirdo kerintis šiugždėjimas! Taip ir traukė apžiūrėti tą daiktą, o dar labiau – paragauti. Kas tai buvo?

– Nori, draugužė? Nori popieriaus? – paklausė Džeikobas.

O taip, norėjau! Jis suko gniužulą man aplink nosį, o aš gaudžiau bandydama sugriebti jį dantimis ir atimti. Niekaip nesisekė! Snukutis buvo per mažas, o galva judėjo per lėtai. Tada jis metė gniužulą ir aš nukurnėjau įkandin. Staigiai pašokusi prispaudžiau jį priekinėmis letenėlėmis ir čia pat ėmiau graužti. *Cha! Atimk dabar, kad nori!*

Skonis buvo neblogas, bet ne toks puikus, kaip įsivaizdavau. Vis dėlto man labiau patiko, kai tas daiktas judėjo. Įsikandusi parnešiau jį vyrui ir numečiau prie kojų. Nuleidau pasturgalį ant žolės ir suvizginau uodegą vildamasi, kad jis, supratęs užuominą, vėl svies man tą daiktą.

– Šitą, – tarė Džeikobas. – Imsiu šitą.